

Transcripten authentieke opnames Thema 7 Kunst

Oefening 5 en 6

Transcript @net. Fragment *Fotoprijs*

We kennen hem amper; en tóch is hij wereldwijd een beroemd fotograaf. De Nederlander Co Rentmeester, woonachtig in Amerika, bracht grote brandhaarden als Vietnam in beeld. Het leverde hem in 1967 zelfs de World Press Photo op. Ook de foto's van The Marlboro Man zijn door hem gemaakt. Zelf is hij nog altijd het meest gefascineerd door het Hollandse landschap. Vandaag nam Co Rentmeester voor zijn gehele oeuvre de Paul Hufprijs in ontvangst, waar hij heel blij mee is. Maar nog blijer is hij dat hij weer even met beide voeten in de Hollandse klei kan staan.

Nou dit water dat was dus voor mij ... daar heb ik dus uren voor ... heb ik hier doorgebracht om te trainen in eh in skiff voor mijn roeicarrière toen in die jaren ... dat is dus ... ik praat nu over '57, '58, '59 en '60. Dat is een hele lange tijd geleden. Leuk hoor.

In bepaalde stukjes van de Amstel hier heb je nog steeds dat mooie plattelandsgevoel van Nederland. Wat ik uiteraard dus in mijn hoofd heb, visueel ... en dat donkergroen, hè, dat is dus typisch rijk aan water, eh rijke grond. En eh dat is dus de kwaliteit van de lage landen van Nederland, en dat is iets wat je nergens kunt vinden behalve dus hier.

Je wilt dus iets vastleggen en dat doe je dus visueel, een randje eromheen, dat lijst je in in je hoofd. Dat is een foto.

Dat, dat is dus een hele eh speciale foto, wat dus ... je alleen maar en ook in Nederland kon vinden. Dat is dus bij Medemblik bij het haventje en wanneer het dus hard vriest dan kijk je uit over het IJsselmeer en dan zie je dus die ... Het ziet eruit als Siberië, bijna. Hè? Het is, het is eh ... Je kunt eindeloos schaatsen. Er is geen, er is land te zien in, in, in de achtergrond.

Nou het begint eigenlijk allemaal in de tijd van 1964 – 65 toen ik dus net in de laatste jaren was, eh, van mijn schoolperiode, dat was dus het laatste jaar eh in de fotografie aan de kunstacademie in Amerika in Los Angeles. In dat jaar 1965 was dus toen die geweldige rellen, rassenrellen in Los Angeles. En dat begon dus met deze situatie in Life Magazine. Dat werd dus een heel groot verhaal van dertien pagina's en een cover. En het is dus ... als gevolg daarvan ... werd ik eh, dat die zakelijke relatie met eh TIME en ik werd dus sterker. Ik werd dus gevraagd om staffotograaf te worden.

Ik ben dus drie jaar naar het zuidoosten, eh Azië gegaan en werkte vanuit Hong Kong, waarbij ik meestal eh ... het meeste van mijn tijd doorbracht in de Vietnam eh oorlog periode. En de ... Deze foto is van die tijd in 1967 won deze foto dus de World Press Photo.

Fotojournalistiek dat kan dus alles betekenen. Het kan dus een heel ernstige situatie zijn, wat betreft dus een oorlog. Het kan dus alles zijn, eh, me, menselijke momenten die je probeert vast te zetten op een stukje film.

Toen eh raakte ik gewond in 1968, maar dat hebben ze heel mooi gerepareerd. Dat is niet helemaal goed, ik kan ... maar ik kan ermee werken.

Ik had dus minder ... ik had dus genoeg van conflicten. Ik wilde dus niet meer weer terug om nog eens een keer een andere oorlog te fotograferen. Maar toen kwam er dus een periode waarbij ik de dieren ging fotograferen. Na die dierenperiode in eh 1972 toen was er dus eh die Olympische Spelen in München, die vonden daar dus plaats. En als een voorproefje wilde dus Life Magazine een idee hebben wat Amerikaanse atleten zouden kunnen bewijzen met eh hun talenten in eh in in deze Olympische Spelen.

Deze fotograaf en dat figuur, de manier waarop die springt is dus het beroemdste symbooltjes geworden, wat mensen dus hebben met Nike, Nike het merk Nike, eh ik weet niet of je dat mag gebruiken natuurlijk, maar het is dus commercieel een beetje, maar Nike heeft toen destijds ... dit werd het grote bekende eh symbool: wat iedereen, hè, het springende mannetje met die bal, wat iedereen dus op zijn borst had.

In 1970, laat midden '70, kwam dus mijn aandacht terug naar het Nederlandse typische unieke schaatsfascinatie.

In hou van Nederland. Daar is geen twijfel aan. Eh ik heb een ... ik kan alleen maar zeggen dat ik een schitterende carrière heb gehad in Amerika. Maar ik vind dat Nederland voor mij is belangrijk. Ik kom graag terug ieder jaar en zie mijn vrienden en ik heb er genoeg in. En dat is dus, dat is een verbinding wat je dus niet kunt verbreken.

Oefening 20

Interview met Carel Kraayenhof (radiofragment)

Radio 1, 20 september 2010 (11.30 uur)

P: Ach wat zijn dat toch mooie klanken van de bandoneon en dan weten we het: Carel Kraayenhof die niet zingt, veronderstel ik. Hij is de man die prinses Maxima zo prachtig deed huilen op haar bruiloft. Volgende week begint hij aan het laatste deel van zijn theatertoer en tussendoor treedt hij ook nog op met Sting en gelukkig heeft hij nog een gaatje gevonden om naar ons toe te komen. Carel, wat leuk!

C: Goeiemorgen Felix.

P: We hoorden net *Los Cosos De Al Lao* oftewel 'de luitjes van hiernaast'. Het gaat over de burens en wie zong dat?

C: Dat zong Omar Mollo die hier bij mij in de studio nu zit, een Argentijnse zanger die in eigen land een grote rockster is geworden maar inmiddels ook een held van de tango.

P: Dit is een echte tango, deze weer. Dat hoorde je, aan het ritme, aan de triestigheid, de treurigheid, aan het melodieuze. Maar ben je blij dat we dit weer lieten horen en niet weer een keer *Adios Nonino* voor de duizendste keer?

C: Ja, *Adios Nonino* is natuurlijk ook een prachtig stuk van Piazzolla en ik raak nooit vermoeid om dat te spelen want ik heb die man zelf gekend en het is gewoon zijn hartslag, zeg maar.

P: Van de tango Astor Piazzollo. En je speelt die composities, je speelt je eigen composities maar je maakt ook een uitstapje naar Ierse volksmuziek. Vanwaar dat Ierland?

C: Ja, daar ik het eigenlijk bij mij mee begonnen. Voor het eerst toen ik op een podium ging staan. Vroeger speelde ik piano. Later, op mijn achttiende, ben ik onder invloed van mijn broer, ben ik Ierse volksmuziek gaan spelen. De trekharmonica, de constatina (?), dat is een beetje de voorloper van de bandoneon geweest. Ja, en daar ben ik helemaal dol op. Als je naar Ierland gaat, het is gewoon van die mensen, is dat gewoon een medicijn voor de ziel, zeg maar.

P: En *Compassion*, is dat een beetje een show met een boodschap?

C: Nou ja, compassion betekent natuurlijk compassie en dat is precies wat muziek kan betekenen voor mensen. Het is zoals ik al zei, muziek is een medicijn voor de ziel. Als mensen naar de voorstelling komen dan trekken ze aan mijn mouw en zeggen ze: 'Meneer, ik wil even zeggen dat ik er weer een maand tegenaan kan.'

P: En ook ene show met een persoonlijk tintje want je maakt een nummer met de titel *Mis pibes*.

(muziek)

Het gaat over de levensloop van een jongetje. Gaat het over jouw jongetjes?

C: Ja het is inderdaad mijn tweeling waar het over gaat.

P: Je voelt je gelukkig, de zon schijnt en ze gaan naar school op een gegeven ogenblik. En dat laat je zingen door Omar, ene ode echt aan je jouw kinderen.

C: Ja, het is een ode aan de tweeling die ook dol op voetbal zijn. Maradonna komt er ook in voor.

P: Een waarom moet dat erin, in de show?

C: Nou, dat hoort zo bij het leven hè. Wat inspireert mij als muzikant en als componist is gewoon het directe leven om me heen. En ik leef fantastisch op het platteland inmiddels in de Beemster en het is heerlijk om te zien hoe mijn tweeling 's morgens de trap afloopt en richting school gaat. En dan ga ik onze portakabin zitten in de tuin en daar componeer ik. Zo gaat het.

P: En bij dat leven hoort ook de aardbeving in China waar je een stuk over hebt geschreven, dat heet *terremoto*, een klein stukje van op dit moment, nee, dat hebben we niet. Maar waarom heb je dat geschreven?

C: Ja, kijk voor mij is muziek gewoon datgene wat mensen met elkaar verbindt. Een hele cultuur verbindt mensen met elkaar en zo'n beetje de identiteit van de samenleving. Samenleven met elkaar dat is wat mij als muzikant inspireert. En als ik in China ben dan heb ik hetzelfde gevoel voor die mensen daar als ik zie dat die mensen getroffen worden door een enorme aardbeving. En er werd een groot benefietconcert georganiseerd in *The great hall of the people*. Dan vind ik het heerlijk om mijn steentje daar te kunnen bijdragen en te zien ook hoe geëmotioneerd de Chinezen weer reageren op deze muziek.

P: Hoe vaak ben je in China geweest?

C: Ik ben nu een keer geweest. In Xian hebben we een concert gedaan en in Beijing. En volgend jaar ga ik naar Hong Kong.

P: En het was indrukwekkend voor je?

C: Het was geweldig. Het was of ik in Zuid-Amerika was. Ik was getroffen door de – het was namelijk erg warm daar, zo'n veertig graden. Ik wist niks over China natuurlijk, behalve vanuit de Nederlandse vooroordelen over hoe Chinezen zijn. Ik was echt zo ongelooflijk verrast. Ik ben echt verliefd geworden op dat land. Ik wil er zo snel mogelijk weer naartoe.

P: Een van de vooroordelen is dat Chinezen houden van hele zoete, zoetsappige muziek en jij komt daar aan met van die melancholische klanken. Dat moet toch vreemd geweest zijn, of niet?

C: Maar Chinezen maken prachtige muziek. Ga maar eens luisteren! Er zijn beroemde films inmiddels *Crouching tiger*, de film *Hero* waar de Chinese componist Tan Dun muziek bij heeft gemaakt. Dat is fantastisch mooie muziek! Ze hebben een enorme rijke muziekcultuur.